

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Αφού πυροβόλησε ο Κουακεμπού, δέν στάθηκε νά ξαναγεμίση. Κρατώντας τήν καραμπίνα του από τήν κάννη, σάν ρόπαλο, ώρμησε έναντιόν τών Μεξικανών ανταρτών, άποφασισμένος νά μετρηθῆ μαζί τους καί νά μέ σώση.

'Αλλά, όπως είπα παραπάνω, οί τρεις ληστές τὸ έβαλαν στό πόδια κι' έγιναν άφαντοι.

—Σ' ευχαριστῶ, Κουακεμπού! είπα στό γεναίω στρατιώτη, σφιγγόντάς του τὸ χέρι. Σ' ευχαριστῶ, φίλε μου! Μοῦ έσωσε τῆ ζωή!...

Πραγματικῶς, αν ὁ Κουακεμπού, δέν πρόφτανε νά πυροβολήση καί νά σπάση μέ τῆ σφαίρα του τὸ ὕψωμένο χέρι του 'Ελ Ζόρρο, ὁ ἄθλιος εκείνος θά μ' άποτελείωνε, μέ τὸ τελευταίω χτυπημα του έξωστος του.

'Αλλά τί γύρευε στό μέρη αὐτά ὁ Κουακεμπού, σάν από μηχαίης Θεός, σέ μία τόσο κρίσιμη στιγμή γιά μένα;

'Όπως μοῦ εἰήτησε κι' ὁ ίδιος, είχε φτάσει ὡς τὸ μέρος αὐτὸ τὸ δάσους βοτανολογίας. Γιατί, όπως καί σέ προηγούμενο κεφάλαιο ανέσπερα, ὁ Κουακεμπού ήταν καλός πολεμιστής, αλλά καί περίηρος βοτανικός.

Μολταταῦτα δέν ήταν ευχαριστημένος άπ' ὅτι έγινε.

—'Α, τούς κανήνδες, λοχαγέ! μοῦ φώναξε. Δέν έπρεπε νά μάς εφεύγουν.

—Μά έσπασες τὸ χέρι του ενός Κουακεμπού, του είπα.

—Δέν φτάνει, λοχαγέ μου, δέν φτάνει. 'Επρεπε νά του τρυπήσω τὸ κρανίω ἢ τουλάχιστον νά του φυτέψω τῆ σφαίρα στην κοιλιά! 'Αλλά, λοχαγέ, είσαστε πληγωμένος! Τὸ αίμα τρέχει ποιάμ από πάνω σας.

—Ναί, Κουακεμπού, είμαι πληγωμένος, μά ὄχι θανάσιμα, εὐτυχώς.

—Πρέπει νά γυρίσουμε στόν καταυλισμό, λοχαγέ.

—Βεβαίως, φίλε μου, τρέξε εκεί κάτω. Πάσω από τὰ δέντρα θά θρῆς τὸ άλόγο μου. Φέρε μοῦ τὸ εἶδω...

Τὰ λόγια αὐτά τὰ επρόφερα μέ μεγάλη δυσκολία. Κι άμέσως κατόπιν έλιποθύμησα, άπ' τῆ μεγάλη εξάντληση, λόγω τῆς άκατάσχετης αιμορραγίας.

'Όταν συνήλθα, ὁ καλός Κουακεμπού έστεκε γονατισμένος από πάνω μου κι' έδε-νε τίς πληγές μου μέ λωρίδες, τίς ὁποίες είχε σχίσει άπ' τὸ πουκάμισό του.

Πλάι μου θρισκόταν επίσης ἢ μία μπότα του, τῆν ὁποία είχε γεμίσει νερό, μέ τὸ ὁποίω έπλυνε τίς πληγές μου καί μοῦ έβρεξε τὸ κεφάλι.

'Η περιποίησις αὐτές του Κουακεμπού μ' άνακοήσαν άρκετά. Σηκώθηκα, βοηθούμενος από αὐτὸν ὄρθιος, ανέθηκα στ' άλόγο μου καί τραθήσαμε γιά τὸν καταυλισμό.

'Επαρνε νά θραδυάζη, ὅταν έφτάσαμε εκεί. Πλάνιασα άμέσως στό κρεβάτι μου κι' εκάλεσα τὸ γιατρό, ὁ ὁποίος περιποιήθηκε τίς πληγές μου. Κοιμήθηκα κατόπιν θαθεία, χωρίς νά μέ πειράξη εὐτυχώς πυρετός.

Τῆν ἄλλη μέρα τὸ πρωί ε-

στείλα έναν έμπιστό μου στρατιώτη νά ρίξη μία ματιά γύρω από τήν ἀθήνδα τῆς 'Ιζολίνας.

Φοβόμεν μῆπως ἢ ἀγαπημένη μου ἀνησυχούσε γιά τήν τύχη μου. Μά ὄλα εκεί κάτω ἦσαν ἤσυχα.

'Η 'Ιζολίνα δέν είχε ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνω, τὸν ὁποίω διέτρεφα.

ΕΝ ΜΕΣΩ ΕΧΘΡΩΝ

Μολταταῦτα ἦμουν ἀνησυχος, εξαίρετικά μάλιστα ἀνησυχος. 'Η εμφάνισις του 'Ιχούρρα καί τῆς συμμορίας του στό μέρη αὐτά μ' ἀνησυχούσε τρομερά. Δέν ἀνησυχούσα θέβαια γιά τῆν ἀγάπη τῆς 'Ιζολίνας. 'Ημουν θεσβαίωτος γιά τῆν ἀγάπη τῆς, γιά τῆν ἀφοσίωσί τῆς. 'Ανησυχούσα ὄμως γιά τῆ ζωῆ τῆς.

Τί θά γινόταν στό μέρη αὐτά τῆς κατοχῆς, ὅταν ὁ 'Αμερικανικός στρατός θά έφευγε; Ποίός θά εξασφάλιζε τῆ ζωῆ καί τῆν περιουσία τών Μεξικανῶν πού μάς είχαν περιποιηθῆ καί ἦσαν φανατικοί φίλοι μας;

Μεταξύ ὄλων αὐτῶν ὑπῆρχε καί ὁ πατέρας τῆς 'Ιζολίνας. 'Υπῆρχε συνεπὰς κίνδυνος νά προθοῦν οί Μεξικανοί ἀνάρτατοι εἰς σφαγὰς καί λεηλασίας.

Οί κάτοικοι του πλαγινοῦ χωριοῦ, ὅσο πλησίαζεν ἢ ὠρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας, τόσο πῶ θρασεῖς γίνοντο. 'Εκτός αὐτοῦ, μάς επληροφόρησαν ἀκόμη, ὅτι οί Μεξικανοί ἀνάρτατοι είχαν συντάξει κατάλογον τῶν συμπατριωτῶν των, πού είχαν δείξει φιλικὰ αισθηματα στοὺς 'Αμερικανούς, γιά νά τοὺς εκδικηθοῦν, μετά τῆν ἀναχώρησί μας.

'Όλες αὐτές ἢ πληροφορίες μ' ἀνησυχούσαν τρομερά. Κ' ἢ ἀνησυχίης μου αὐτές έφτασαν μέχρις ἀγωνίας, ὅταν έμαθα ὅτι καί ἀνώνυμες ἀπειλητικές επιστολές είχαν σταλή στοὺς Μεξικανούς φίλους μας. Παρουσία επιστολῆ, γεμάτη ἀπειλές καί βρσιές, είχε λάθει, ὅπως έμαθα, κι' ὁ πατέρας τῆς 'Ιζολίνας.

Καταλαβαίνετε, συνεπὰς, πόσο μεγάλο ήταν τὸ χτυποκάρδι μου...

Θά ἠούγαζα κάπως, αν κατῶρθα να πιάσω τὸν 'Ιχούρρα. 'Ο ἄθλιος αὐτός θά τρυγίριζε στό μέρη αὐτά, αλλά πού ἀκριβῶς;

'Όστόσο, δέν έμεινα ἀργός. 'Εκάλεσα τὸν Χολιγκογούρθ καί τὸν ανέθεσα νά παραλάβη μερικὸς στρατιώτες καί νά ψάξη τὰ γύρω δάση.

'Ο Χολιγκογούρθ δέν έχασε ὅποτε στιγμή. 'Η σκέψις ὅτι θά έρευνοῦσε νά θρῆ καί νά συλλάβῃ τὸν 'Ιχούρρα, τὸν ενθουσίασε. Πῆρε μαζί του ἀρκετοὺς στρατιώτες κι' έφυγε. Τὸν περίμενα μ' ἀγωνία.

'Ασφαμα μ' επισκέφθηκε στό κατάλυμά μου ὁ ὑπολοχαγός Οὐίτλυ.

—Τί νέα, ὑπολοχαγέ; τὸν ρώτησα.

—'Ασχημα, λοχαγέ μου, μοῦ ἀποκρίθηκε. Τὰ μέρη αὐτά εἶχουν γεμίσει από ἀνάρτατες. Οί ἀρχεῖτοι αὐτοί ενώθησαν μέ διαφόρους 'Ινδούς καί στήσανε καρτέρι στοὺς στρατιώτες μας πού ἀπομακρόντοιν μόνοι τους άπ' τὸν καταυλισμό. 'Ο τόπος εἶνε ἀνάστατος. Οί εντόπιω ἀπειλοῦν νά σφάξουν τοὺς συμπατριώτες τους, πού

"Εστειλα έναν έμπιστο στρατιώτη νά ρίξη μία ματιά γύρω....

μάς φέρθηκαν φιλικά.

—'Ο Χολιγκαουόρθ γύρισε;

—'Οχι ακόμα, λοχαγέ.

—Μήπως με ζήτησε κανείς;

—'Α, ναι! "Ένας μικρός Μεξικανός θοσκός.

'Η πληροφορία αυτή με συγκίνησε.

—Πείτε του να έρθει άμέσως εδώ, είπα στον Ούτλυ.

Σέ λίγο μπήκε μέσα ό γνωστός μου μικρός, τον όποιο χρησιμοποίησε ή 'Ιζολίνα, όταν ήθελε να με είδοποίηση για κάτι. Με χαίριέται με σεβασμό και κατόπιν έβγαλε από τον κόρφο του και μου έδωσε ένα διπλό κλωνάρι «τούγιας», φυτό τών μερών αυτών.

Δέν ρώτησα ποιός τον έστειλε.

Τό κατάλαβα άμέσως.

Πήρα τήν «τούγια» και τήν έφερα στά χείλη μου.

Τό δνομα τού φυτού αυτού στό Μεξικό έχει και μία άλλη έννοια. Σημαίνει: «Δικό σου!»

—Δέν έχεις τίποτε άλλο να μου δώσεις ή να μου πής; ρώτησα τό μικρό θοσκό.

—'Όποτε, σεniόρ καπετάνιο, μου άπάντησε.

—Έκφρα τότέ τό ένα κλωνί τής «τούγιας», τό έκράτησα κι έδωσα στον μικρό τό άλλο, με τό έξής σημείωμα: «Δικό σου μέχρι θανάτo».

—'Ο μικρός θοσκός έφυγε άμέσως.

Σέ λίγο ξαναμπήκε μέσα ό Χολιγκαουόρθ.

Είχε γυρίσει άπ' τήν άποστολή του, χωρίς να φέρη, δυστυχώς, άποτελέσμα.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

'Εφτασε πλέον ή στιγμή τής άναχωρήσεως.

'Ο στρατός είχε υπή στή γραμμή. 'Εμπρός θρισκόντουσαν οι σημαιοφόροι και οι τυμπανιστάι...

Θέέ μου, πώς σφιγγόταν ή καρδιά μου τήν ώρα αυτή!

'Ετρεξα στήν ταράτσα τού καταλύματός μου και κύτταξα πρός τήν άθιένδα τής 'Ιζολίνας. Τίποτε δέν φαινόταν.

Ξανακατέβηκα κάτω λυπημένος.

Σκεφτόμουν τούς κινδύνους πού θα διέτρεχε ή άγαπημένη μου, μετά τήν άναχώρησί μας. Ποιός θα τήν προστάτευε κι αυτή και τούς δικούς της από τούς άντάρτες, τώρα πού φεύγαμε;

'Ο Ραφαήλ 'Ιγούρρα ήταν ικανός για όλα. Θα έξεδικετο και μάλιστα σκληρά, ήμουν θέβαιος γι' αυτό.

Τήν τελευταία αυτή στιγμή μου ήρθε στό μυαλό μία σωτηρία σκέψης. Μά ήταν άργά πειά. 'Επρεπε να συμβουλευώ τήν άγαπημένη μου να φύγη από τά μέρη αυτά, με τόν πατέρα της, όποιο να ήσυχάσουν τά πράγματα.

Γιατί να μην τό σκεφτώ νωρίτερα αυτό;

'Εκμιστηρέυθηκα τή σκέψη μου αυτή στό Χολιγκαουόρθ.

—'Εγχετε δίκηο, λοχαγέ, μου είπε. 'Επρεπε να τό συστήσετε αυτό στον δόν Ραμόν δέ Βάρρας.

—'Όρα δμοα είνε άργά πειά! τού είπα.

—'Οχι δά! μου άπάντησε. Κάμετε μία έπιστολή γρήγορα-γρήγορα και στείλτε τήν στον δόν Ραμόν, με κανένα ντόπιο φίλο μας.

'Ακουσα τή συμβουλή του, έγραφα τή έπιστολή και τήν εμπιστεύθηκα σ' ένα φίλο μας χωρικό, με τήν έτολή να τήν δώση στά χέρια τής 'Ιζολίνας.

Τά σαλπίσματα τής άναχωρήσεως άντήχησαν άμέσως ιατόπιν και ξεκίνησαν...

'Αλλοίμονο!.. Πόσο γλυκό και πόσο πικρό αίσθημα ή αγάπη! 'Εφευγα, αφήνοντας τήν καρδιά μου πίσω...

Θά ξαναγύριζα άραγε ποτέ στά μέρη αυτά;

Θά γλιτώνω από τό θάνατο κι άπ' τούς τóσους κινδύνους πού πολέμου;

Κι άν γυρίζω, θα σιαντιόσα τήν άγαπημένη μου;

Οί Μεξικανοί χωρικοί παρακολουθούσαν τήν άναχώρησί μας και ένα έψωμα. Κι' όταν άποκαρυνθήκαμε λίγο, άρχισαν να φωνάζουν:

—Θάνατος! Θάνατος στους 'Αμερικανούς!

'Η κραυγή αυτές έδειχναν όλον τούς τό φανατισμό, μούδιναν να έννοήσω τί κίνδυνοι άπειλούσαν τά φιλικά πρόσωπα πού άφήμα πώμα μας.

Οί στρατιώτες μου μάλιστα άγρίεψαν και θέλησαν να έπιτεθούν έναντιόν τών άχρειών αυτών, άλλα τούς συνεκράτησα. Για μία στιγμή σκέφθηκα κι' έγώ ό ίδιος να γυρίσω πίσω και να μείνω κοντά στήν 'Ιζολίνα. 'Αλλά τί θα είχα να κερδίσω από τήν τρέλλα μου αυτή; Μόνος, άνεμεσα σε τóσους άγέθρους, θα πλήρωνα άκριβά τήν άπερισκεψία μου, θα ήμουν άνίκανος να προστατέω τή νέα πού έλάτρευα.

Πió έβω, μερικοί Μεξικανοί άντάρτες, πού περιέμεναν κρυμμένοι στήν κορυφή ενός λόφου, έπυροβόλησαν έναντιόν μας. 'Ενα άπόσπασμα ώρμησε άμέσως κι' ανέθηκε στό λόφο, μά δέν θρήκαν εκεί κανένα.

'Ασφαλώς θα έπρόκειτο περί τής συμμορίας τού 'Ιγούρρα. 'Αλλά και ό γενικός άρχηγός τών Μεξικανών άντάρτων Καναλές, δέν θα ήταν και πολύ μακριά. Πολύ γρήγορα θα τον σιαντούσαμε και θα πολεμούσαμε μαζί του. Γι' αυτό προχωρούσαμε προσεκτικά, για να μην πούσαμε σε καμιά ένεδρα.

'Η σκέψις, ότι πολύ γρήγορα θα σιαντούσαμε τών Καναλές και θα πολεμούσαμε μαζί του, ένθουσίαζε τούς στρατιώτες μας.

Μά δυστυχώς, ό πόθος μας αυτός δέν έπρακματοποιήθηκε. 'Ο Καναλές δέν φάηκε πούθενά, δέν τόλμησε να χτυπήσει μαζί μας.

'Εφτάσαμε έτσι σε μία μικρή πόλι και σταθευόμαστε έξω από αυτή. Τά σπίτια τής πόλεως είχαν καταληφθή από στρατιώτες άλλων λόγων, κι' έτσι, τό σώμα τό δικό μου, ως σώμα άτάκτων, κατεσκήνωσε έξω από τήν πόλι.

Μετά τήν κατασκήνωσι, έτρεξα άμέσως στήν πόλι. Σ' ένα ένδοχείο εκεί θρήκα αρκετούς φίλους μου άξιωματικούς, οι όποιοι μ' έπληροφόρησαν ότι θα ξεκινούσαμε πάλιν, μετά μία εβδομάδα. Αυτό μ' ευχαρίστησε έξαιρετικά.

Γιατί ή τόση ευχαρίστησις μου; Σέ τί έλπίζα; 'Ενας έρωτευμένος έλπίζει σ' όλα.

Και πράγματι, τό θράδου πού πλάγιασα στο κρεβάτι μου, μία σκέψη, ένα σκέδιο ήρθε στό μυαλό μου.

Σκέφθηκα δηλαδή, να ξεκινήσω τήν άγαπημένη μου 'Ιζολίνα.

Πώς θα έπρακματοποιούσα τήν τρέλλα μου αυτή;

Πώς θα διέτρεχα τόσο μεγάλη άπόσταση, εν μέσω έθνομικού έδωφους, για να φτάσω στήν άθιένδα τού δέ Βάρρας;

Τό είχα σκεφτή κι' αυτό.

Θά έπαιρνα μαζί μου είκοσι άπ' τούς στρατιώτες μου, τούς πió γενναίους και έσπιτοι θα γυρίζαμε στον πρώτο καταυλισμό μας, χωρίς να σταθούμε στιγμή, καλπάζοντες σαν δαιμονιομένοι.

Μόλις έφτάναμε εκεί, θα τραβούσαμε ίσια για τήν άθιένδα τού πατέρα τής 'Ιζολίνας. Θ' άσχηνα άπ' έξω τούς γενναίους

θά τραβούσαμε ίσια για τήν άθιένδα τού πατέρα τής 'Ιζολίνας. Θ' άσχηνα άπ' έξω τούς γενναίους

μου, θα έπιαινα μέσα και θα ζήτοσα να πείσω τήν άγαπημένη μου ή και τόν ίδιον τόν πατέρα της, να έγκαταλείψουν τό γρηγορότερο τά έπικίνδυνα εκείνα μέρη, στα όποια διέτρεχαν τόν κίνδυνο να ύποστούν χίλια δυά κακά άπ' τούς Μεξικανούς άντάρτες και ίδιος άπ' τόν 'Ιγούρρα.

Θά πετύχαμε άσανε τό διάθημά μου αυτό;

Θά έπέθετο ό πατέρας τής 'Ιζολίνας να έγκαταλείψη τό σπίτι του;

'Όχι, ίσως και όχι...

Πάντως έγώ θα έκανα τό καθήκον μου. Κι' επί πλέον θα ξανάβλεπα τήν άγαπημένη μου, τήν λατρευτή μου 'Ιζολίνα.

Η ΧΑΛΑΣΜΕΝΗ ΚΑΛΥΒΑ

Τήν άλλη μέρα, εκάλεσα είκοσι άπ' τούς πió τολμηρούς στρατιώτες μου, είκοσι γενναίους πολεμιστάς, ίκνυούς να με ακολουθήσουν και στήν κόλασι ακόμα και τούς εξήγησα τό σχέδιό μου.

Τό δέχτηκαν άμέσως μ' ένθουσιασμό, χωρίς να διστάσουν καθόλου!

'Ωρισάμε κατόπιν τήν δισα, κατά τήν όποια θα ξεκινούσαμε. Θά φεύγαμε μόλις θα θράδωσαε, για να μη μας άντιληφθή κανείς και τό μισθό τό στραταρχείο.

Μεταξύ τών είκοσι γενναίων μου ύπησαν ουρικά και οι δισο άδομήτοι φίλοι μου, ό γέρο-Ρούθς κι' ό Βίλλυ Γόσέυ.

'Όπως σπελονίζα, θα φτάναμε στήν άθιένδα τού δόν Ραμόν, μετά μιάμιση ώρα δαιμονιομένο καλπασμό.

(*Ακολουθεί)

Είχαν ένωθή με διαφόρους 'Ινδούς κι' έστηναν καρτέρι στους στρατιώτες μας...